

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové, ve věci žalobce **Y. P.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství služby cizinecké policie Brno**, Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání vydaném v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10.3.2010 Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím cizinecké policie v Brně, Inspektorátem cizinecké policie Zlín, pod č.j.,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 10. 3. 2010, č.j. žalovaná uložila žalobci správní vyhoštění z území České republiky na tři roky a mimo jiného podle § 85 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vyloučila odkladný účinek odvolání.

Žalobou ze dne 15. 3. 2010 žalobce napadl výlučně výrok žalované, kterým byl vyloučen odkladný účinek odvolání. Žalobce namítal, že správní orgán nemohl rozhodnout ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu, neboť analogicky ve vztahu ke speciálnímu ust. § 172 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nelze odkladný účinek žaloby proti správnímu vyhoštění vyloučit z jiného důvodu než je ohrožení bezpečnosti státu ze strany cizince. Žalobce dále uvedl, že správní orgán dovozuje splnění podmínky ust. § 85 odst. 2 správního řádu ze skutečností, které jsou předmětem samotného řízení o správním vyhoštění a tedy si v dílčí otázce předmětného výroku rozhodnutí činí

úsudek o předběžné otázce, která je předmětem jiného řízení a tedy meritorně rozhoduje dříve než samo rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci. Žalobce namítal, že rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání v daném případě znamená jeho povinnost vycestovat z území České republiky bez toho, aby bylo možné podat v rámci správního řízení proti takovému rozhodnutí řádný opravný prostředek (odvolání vylučuje ustanovení § 85 odst. 4 správního řádu). Pokud je pak v rámci odvolacího řízení přezkoumáváno správní rozhodnutí jako celek, nelze již nezákonnost výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání napravit. Žalobce dále namítal, že odůvodnění vyloučení odkladného účinku odvolání nesplňuje náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu a toto rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žalobce dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, zejména rozsudek ze dne 23. 10. 2008, č. j. 2 As 73/2008 – 36. Žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaná ve vyjádření ze dne 6.4.2010 uvedla, že žalobce již od samého počátku založil svůj pobyt na území republiky v rozporu s účelem, pro který mu byl povolen a v jeho závěru na území republiky pobýval zcela nelegálně, porušil tak zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců. Toto jednání žalobce bylo nutné považovat za porušení veřejného pořádku závažným způsobem. K vyloučení odkladného účinku odvolání bylo přistoupeno jako ke krajnímu prostředku ochrany veřejného zájmu. Odůvodnění rozhodnutí splňuje náležitosti ust. § 68 odst. 3 správního řádu, skutková zjištění mají oporu ve správním spise a jsou přezkoumatelná. Žalovaná dále uvedla, že žalobci právo k pobytu na území České republiky skončilo dne 1. 3. 2010 a to bez ohledu na stav řízení o správním vyhoštění. Okolnost, že je z jeho podnětu vedeno řízení před soudem nenahrazuje pobytový titul a žalobce je tedy povinen neprodleně vycestovat z území České republiky, resp. Evropské unie. V případě žalobce neexistují žádné důvody, které by mu znemožňovaly vrátit se zpět na Ukrajinu. Žalovaná proto navrhla, aby žalobě odkladný účinek nebyl přiznán a žaloba byla zamítnuta.

Usnesením č.j. 36 A 53/2010-15 ze dne 24.6.2010 rozhodl soud tak, že žalobu odmítl, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Za tehdejší existence nejednotnosti rozhodování Nejvyššího správního soudu v otázce, zda rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě či kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy či nikoliv, soud setrval na stanovisku, že jde o rozhodnutí předběžné povahy dle rozhodnutí NSS č.j. 2 As 54/2005-55 ze dne 30.11.2006 a č.j. 1 As 83/2008-36 ze dne 9.10.2008, neboť do tohoto rozhodnutí soudu nebylo v rozšířeném senátu Nejvyššího správního soudu rozhodnuto o návrhu č.j. 7 As 26/2009-45, zda je rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání rozhodnutím předběžné povahy či nikoliv.

Rozsudkem ze dne 19.1.2011 č.j. 2 As 109/2010-43 Nejvyšší správní soud rozhodl o podané kasační stížnosti žalobce na základě rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 7.9.2010 č.j. 7 As 26/2009-57, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu o vyhoštění je rozhodnutím soudně přezkoumatelným, neboť mění časové parametry účinků prvoinstančního rozhodnutí ve věci samé a zjevně dopadá na právní postavení cizince a to velmi intenzivně, neboť mu znemožní nadále v ČR fakticky pobývat, ač by jinak do právní moci rozhodnutí o odvolání zásadně území republiky nemusel opustit. Realizace vyhoštění v průběhu odvolacího řízení navíc fakticky zásadně oslabuje možnost cizince uplatňovat svá práva

v odvolacím řízení, neboť jej nutí vést odvolací řízení na dálku a tedy pouze prostřednictvím svého zástupce či písemně. Soud dále konstatoval, že ač krajský soud v době rozhodování o žalobě nemohl předjímat právní závěry rozšířeného senátu a zvolil-li jako vodítko pro své rozhodnutí právní závěry opačné linie judikatury, než ke které se nakonec přiklonil rozšířený senát, je nutno takové rozhodnutí krajského soudu zrušit z důvodu nesprávné právní povahy výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, neboť výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu není vyloučen ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24.6.2010 č.j. 36 A 53/2010-15 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení s tím, aby meritorně přezkoumal napadený výrok rozhodnutí žalovaného.

V žalobě žalobce namítal, že z logického a systematického hlediska je nesmyslné, aby zákon připouštěl u řádného opravného prostředku proti danému typu rozhodnutí vyloučení odkladného účinku a na druhé straně v případě podání žaloby proti správnímu rozhodnutí naopak zásadně s uvedenou výhradou v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek zaváděl. Splnění podmínky § 85 odst. 2 správního řádu žalovaná dovozuje ze skutečnosti samotného řízení o správním vyhoštění, činí si úsudek o předběžné otázce, která je předmětem jiného řízení a to dříve, než samotné rozhodnutí o správním vyhoštění nabude právní moci. Spatřuje-li veřejný zájem na tom, aby žalobce opustil území ČR proto, že se mají na území ČR zdržovat pouze ti cizinci, kteří ctí platné zákony, pak odkazuje na novější judikaturu NSS, podle níž ani opakované porušení zákonů ČR nutně nemusí být porušením veřejného pořádku (sp. zn. 5 As 51/2009). Výrok o vyloučení odkladného účinku považuje za nepřezkoumatelný z důvodu nedostatku odůvodnění. Další body žaloby týkající se přezkoumatelnosti či nepřezkoumatelnosti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání byly vyřešeny Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí rozšířeného senátu shora uvedeném.

V napadeném rozhodnutí správní orgán vyloučil odkladný účinek odvolání ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. a), neboť to naléhavě vyžaduje veřejný zájem, který vyložil v intencích zákona o pobytu cizinců tj., aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří vstoupí, pobývají a opustí území ČR v souladu s platnými zákony a spatřuje jej v ochraně udržení veřejného pořádku na určitém území a je interpretován správním orgánem v souladu s ustálenou judikaturou (rozhodnutí NSS č.j. 2 As 78/2006-64 z 16.5.2007, rozhodnutí MS v Praze ze dne 21.9.2006, sp. zn. 11 Ca 50/2006), v nichž byl pojem veřejný pořádek vymezen. Naléhavost veřejného zájmu správní orgán spatřil v pobytu cizince na území ČR po skončení platnosti oprávnění k pobytu a ve výkonu práce bez povolení k zaměstnání.

Pro své rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání z důvodu naléhavého veřejného zájmu si správní orgán učinil úsudek ze shromážděných podkladů uvedených ve správním spise (do 1.3.2010 povolen v ČR dlouhodobý pobyt z důvodu výkonu manažera v právnické osobě, což nikdy nevykonával a sám přiznal, že pracoval na různých místech republiky v dělnických povoláních a pro toto zaměstnání - od roku 2006 - neměl nikdy vydané povolení).

Výrok, že je nutné vyloučit odkladný účinek odvolání je podle soudu přezkoumatelný.

Otázku, zda výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je přezkoumatelný či nikoliv soud posoudil následovně. Vzhledem k tomu, že správní řád ve svém ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu umožňuje správnímu orgánu vyloučit odkladný účinek odvolání, jde o výrok zákonný. Pokud se týká přezkoumatelnosti výroku soudem v této konkrétní projednávané věci, kdy správní orgán vyloučil odkladný účinek odvolání pro naléhavost veřejného zájmu, tento soud posuzoval na základě právního názoru Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí shora uvedeném a neshledal v postupu správního orgánu pochybení. Jak je patrné ze skutkových zjištění, žalobce v podstatě od roku 2006 klamal správní orgán tím, že požádal, aby mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR pro práci výkonného manažera, kterou, jak sám připustil po celou dobu pobytu od roku 2006 až do doby rozhodnutí správního orgánu nevykonával, naopak pracoval v dělnických profesích, pro něž neměl povolení k zaměstnání. Soustavně tedy porušoval předpisy státu, na jehož území pobýval a rozhodující soud proto neměl důvod a nemohl věc posoudit ani ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 51/2009, jak navrhoval v žalobě žalobce. Vyloučení odkladného účinku odvolání v projednávané věci sledovalo cíl zabránit žalobci v pokračování nejen nelegálního pobytu, ale i nelegální pracovní činnosti, která sama o sobě může způsobovat negativní finanční důsledky pro stát. Pokud se týká námítky, že návratem na Ukrajinu by byla podstatě zhoršena jeho pozice účastníka řízení, protože by nemohl účelně chránit svá práva a oprávněné zájmy před soudem a tudíž by znamenala porušení jeho ústavně zaručených práv na soudní ochranu, které žalobce vnímá jako nenahraditelnou újmu, tak k uvedenému soud konstatuje, že z jeho rozhodovací činnosti je mu známo, že žaloby u českých soudů podávají i cizinci, kteří nikdy neměli pobyt na území České republiky a svá práva a oprávněné zájmy hájili prostřednictvím svých zástupců, aniž by došlo k porušení ústavně zaručených práv na soudní ochranu.

Na základě shora uvedených závěrů a posouzení žaloby soudem, dospěl soud k závěru, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání byl po přezkoumání soudem vydán po právu a žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 o.s.ř., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. května 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

